

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 23, 2013

Nummer 23, 2013

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:828](#) 01-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:819](#) 01-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:830](#) 01-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:826](#) 01-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:834](#) 01-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:817](#) 01-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:833](#) 01-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:824](#) 01-10-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:818](#) 01-10-2013

RECHTSPRAAK

In aanmerking genomen hetgeen door de OvJ is aangevoerd, is het oordeel van de rechtbank dat gelet op de beschikbare informatie het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de in beslag genomen computer verbeurd zal verklaren of aan het verkeer zal onttrekken, niet begrijpelijk.

Het middel klaagt over de beslissing van de rechtbank tot gegroundverklaring van het klaagschrift.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Nadat de klager had voldaan aan een vordering tot uitlevering van gegevensdragers, is de door hem overhandigde computer op 8 mei 2012 in beslag genomen. De rechtbank heeft bij beschikking van 16 november 2012 het door de klager ingediende klaagschrift, strekkende tot teruggave van de computer aan hem, geground verklaard en de teruggave aan de klager gelast van de 'computer (al dan niet met de erop aangetroffen gegevens)'.

De rechtbank constateert voorts dat op dit moment de informatie in het dossier over hetgeen op de computer is opgeslagen buitengewoon summier is. Op grond van deze beschikbare informatie acht de rechtbank hoogst onwaarschijnlijk dat de strafrechter, later oordelend, voornoemde in beslag genomen computer verbeurd zal verklaren of aan het verkeer zal onttrekken.

Aangezien van een ander belang van strafvordering niet is gebleken staat aan opheffing van het op voornoemde computer gelegde beslag niets in de weg, zodat de rechtbank de teruggave van de computer aan klager zal bevelen. De rechtbank overweegt hierbij dat het aan het openbaar ministerie is om te beslissen of de computer teruggegeven wordt zonder de eventueel als verdacht aan te merken gegevens of dat de computer wordt teruggegeven zoals hij is aangetroffen bij klager.

In aanmerking genomen hetgeen door de officier van justitie is aangevoerd, is het oordeel van de rechtbank dat gelet op de beschikbare informatie het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de in beslag genomen computer verbeurd zal verklaren of aan het

verkeer zal onttrekken, niet begrijpelijk. Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Den Bosch, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:834

Zaaknummer: 13/00592 B

Wetsartikelen: 94 Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad leest – onder verwijzing naar ECLI:NL:HR:2007:ZD1362 – de kwalificatie verbeterd. Het middel kan op gronden als vermeld in conclusie A-G niet tot cassatie leiden.

Het vierde middel klaagt dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv heeft verzuimd in het bijzonder de redenen op te geven waarom het is afgeweken van een door de verdediging naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt aangaande het ouderschap van de rechtspersoon [A] BV zoals onder 2 en 3 is tenlastegelegd.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 6.2 tot en met 6.9 kan het middel niet tot cassatie leiden.

Het zesde middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van vijftien maanden.

Conclusie A-G:

Het vierde middel klaagt erover dat het hof niet heeft gerespondeerd op het uitdrukkelijk onderbouwde standpunt dat geen sprake is geweest van ouderschap van de rechtspersoon [A] BV zoals door het hof bewezenverklaard onder feit 2 en 3. Het zou gaan om een soloactie van de verdachte.

Het hof heeft weliswaar overwegingen gewijd aan de vraag of de verdachte als feitelijke leidinggever kan worden aangemerkt maar ik meen dat de steller van het middel er terecht op wijst dat het hof aldus de vraag of de rechtspersoon strafbaar is heeft verward met de vraag naar het feitelijke leidinggeven. Maar indien ouderschap van de rechtspersoon al uit de gebezigde bewijsmiddelen is af te leiden is voldaan aan de motiveringsplicht van het tweede lid van artikel 359 Sv.

Uit de gebezigde bewijsmiddelen rijst het beeld op van verdachte als beleidsbepaler binnen

[A] BV. In bewijsmiddel 1 verklaart [getuige 6] dat volgens hem verdachte tekeningsbevoegd was. Hij leek de bedrijfsleider te zijn. Het managementteam bestond weliswaar uit vier personen maar verdachte kon daarop zijn stempel drukken door zijn ervaring. [Getuige 1] heeft over de rol van verdachte binnen [A] BV verklaard dat op papier weliswaar verdachte de baas was maar dat verdachte alles regelde. In opdracht van verdachte maakte [getuige 1] facturen op voor ritten die niet door zijn bedrijf, [J], waren gereden. Betalingen aan een Belgische charter liepen ook via [J] (bewijsmiddel 3). Voor [betrokkene 7] was wel duidelijk dat verdachte de baas was bij [A] BV (bewijsmiddel 6). Verdachte was aanspreekpunt en regelde alles, zo bevestigt ook [getuige 5] in bewijsmiddel 7. In bewijsmiddel 11 verklaart verdachte dat een aantal facturen voor Van der Vijver gefingeerd is omdat verdachte zakelijk geld nodig had. Blijkens bewijsmiddel 12 ging het om facturen van [J]. Verdachte verzorgde ook valse facturen van [A] BV ter zake van de verkoop van vrachtwagens aan [getuige 2], waarna deze [getuige 2] de beweerdelijk betaalde btw aan de Belastingdienst terugvroeg (bewijsmiddelen 19 en 20). Dit wordt bevestigd in de verklaring van [getuige 3], volgens wie verdachte binnen [A] BV alles te vertellen heeft (bewijsmiddel 21). Facturen van [H] BV aan [A] BV zijn volgens [getuige 1] niet van hem afkomstig en zijn vals. Hetzelfde geldt voor de aangifte omzetbelasting over de maanden november en december 2003. Deze zijn volgens [getuige 1] door verdachte ingevuld (bewijsmiddelen 33 en 34). [Betrokkene 6] werkte als administratief medewerkster bij [A] BV. Haar taak was om facturen in de boekhouding van [A] BV te verwerken. Zij werkte onder de directe leiding van verdachte. De facturen van [H] in de administratie van [A] BV zijn allemaal door verdachte voor akkoord ondertekend, waarna zij niets meer hoefde te controleren en de facturen gewoon kon boeken (bewijsmiddel 36). In de bewijsmiddelen 37 en volgende wordt verslag gedaan van het nadeel voor de omzetbelasting door het verwerken van valse facturen in de boekhouding van [A] BV.

Uit deze bewijsmiddelen is af te leiden dat de verdachte een prominente rol binnen [A] BV speelde. Verdachte overschaduwde de anderen binnen het managementteam. Verdachte had de feitelijke leiding bij de verwerking van facturen in de administratie, hij heeft ervoor gezorgd dat valse facturen in de administratie van [A] BV werden opgenomen en dat de aangiften omzetbelasting daardoor ook onjuist waren, waardoor [A] BV minder omzetbelasting hoefde te betalen of meer omzetbelasting terugkreeg dan waarop zij recht had. Verdachte was werkzaam ten behoeve van de rechtspersoon. De rechtspersoon is verplicht een administratie te voeren en aangifte te doen voor de omzetbelasting. Deze administratie moet een beeld geven van de bedrijfsvoering van de rechtspersoon en is dus onlosmakelijk daarmee verbonden. De in de administratie van de rechtspersoon opgenomen valse facturen hadden betrekking op ritten die zouden zijn uitbesteed aan onder meer [J]. Het verzorgen van vervoer paste in de normale bedrijfsvoering van de rechtspersoon. Het valselijk opmaken van de administratie en de aangiften omzetbelasting is dienstig geweest aan het bedrijf. Gelet op de

zeer belangrijke rol die verdachte binnen de rechtspersoon speelde kan het opzet van verdachte en zijn betrokkenheid bij het opmaken van valse facturen en valse aangiften naar mijn mening redelijkerwijs aan die rechtspersoon worden toegerekend. Het daderschap van de rechtspersoon kan naar mijn oordeel aan de door het hof opgestelde bewijsconstructie worden ontleend. Omdat uit de bewijsconstructie is op te maken dat verdachte het feitelijk administratief voor het zeggen had binnen de onderneming en de andere leden van het managementteam in feite werden weggehouden van de beslissingen die in de onderneming werden genomen, staat het feit dat deze andere leden van het managementteam niet zijn gekend in het frauduleus handelen van verdachte aan het daderschap van de rechtspersoon niet in de weg. Nu de gebezigde bewijsmiddelen voldoende weerwoord bieden aan het verweer dat de rechtspersoon geen dader is geweest was het hof niet gehouden om zijn van dit standpunt afwijkende oordeel nader te motiveren zodat het middel faalt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:817

Zaaknummer: 11/05161

Wetsartikelen: 359 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

In het geval dat het onderzoek ter terechtzitting is geschorst en het verzoek tot het oproepen van getuigen eerst is gedaan of – na eerdere afwijzing – herhaald na de schorsing, is de maatstaf bij de beoordeling van het verzoek of de noodzaak van hetgeen wordt verzocht is gebleken. Het hof heeft de juiste maatstaf aangelegd bij zijn afwijzing van het eerst na de schorsing van het onderzoek ter terechtzitting gedane verzoek.

Het middel bevat de klacht dat het hof bij de afwijzing van het verzoek tot het horen van [verbalisant 1] en [verbalisant 2] als getuigen een onjuiste maatstaf heeft toegepast.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Tot de inwerkingtreding van de Wet van 10 november 2004 tot wijziging van het Wetboek van Strafvordering, het Wetboek van Strafrecht en de Wet op de rechterlijke organisatie in verband met het horen van getuigen en enkele verwante onderwerpen (Stb. 2004, 579) luidde artikel 321 Sv als volgt:

‘1. In alle gevallen waarin na schorsing het onderzoek wordt hervat, kunnen nieuwe nog niet eerder opgeroepen of gehoorde tolken, getuigen en deskundigen worden opgeroepen overeenkomstig de artikelen 260, eerste lid, en 263.

2. Artikel 260, tweede lid, en 287, tweede lid, vinden overeenkomstige toepassing.’

Artikel 321 Sv is met de inwerkingtreding van genoemde wet op 1 januari 2005 vervallen. De memorie van toelichting bij het wetsvoorstel dat tot die wet heeft geleid houdt daaromtrent het volgende in:

‘Regiezittingen

De Nederlandse strafrechtspraktijk is in de afgelopen jaren in toenemende mate geconfronteerd met grote strafzaken. Teneinde te bevorderen dat de behandeling van deze zaken zo effectief mogelijk plaats kan vinden heeft zich in de praktijk de gewoonte ontwikkeld van de zogenaamde regiezittingen. Met deze term worden zittingen aangeduid waar,

voortuitlopend op de inhoudelijke behandeling van de strafzaak, beslissingen worden genomen die voor de omvang en inrichting van die inhoudelijke behandeling van belang zijn. Daarbij valt vooral te denken aan beslissingen inzake het horen van getuigen. Daarnaast worden op deze zittingen ook wel andere beslissingen genomen, te denken valt vooral aan beslissingen inzake preliminaire verweren.

De wettelijke regeling maakt een effectief gebruik van regiezittingen thans in mindere mate mogelijk dan wenselijk is. Thans kan na een schorsing van het onderzoek ingevolge artikel 321 Sv zonder beperkingen om de oproeping van nog niet eerder opgeroepen of gehoorde getuigen en deskundigen worden verzocht. Dat betekent dat, na een regiezitting, elke afwijzing van een verzoek om een getuige ter terechtzitting te horen opnieuw ter discussie kan worden gesteld (vgl. recentelijk HR 14 januari 2003, nr. 01040/02, NbSr 13 februari 2003). Dat komt niet wenselijk voor. Als de behandeling ter terechtzitting eenmaal is aangevangen, ligt het in de rede een nieuw of herhaald verzoek tot het horen van getuigen slechts te honoreren als de noodzakelijkheid van dat horen blijkt. Dat nu wordt door artikel 315 Sv reeds mogelijk gemaakt. Voorgesteld wordt dan ook, artikel 321 Sv te laten vervallen' (Kamerstukken II 2003/04, 29 254, nr. 3, p. 4).

In het licht hiervan moet worden aangenomen dat in het geval dat het onderzoek ter terechtzitting is geschorst en het verzoek tot het oproepen van getuigen eerst is gedaan (of – na eerdere afwijzing – herhaald) na de schorsing, de maatstaf bij de beoordeling van het verzoek is of de noodzaak van hetgeen wordt verzocht is gebleken. Het hof heeft dus de juiste maatstaf aangelegd bij zijn afwijzing van het eerst na de schorsing van het onderzoek ter terechtzitting gedane verzoek.

Het middel faalt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:828

Zaaknummer: 11/00710

Wetsartikelen: 321 Sv en 287 lid 1 sub c Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft in het kader van de beantwoording van de vraag of sprake is van het voorhanden hebben van ‘consumentenvuurwerk’ het onderhavige vuurwerk aangemerkt als bestemd voor particulier gebruik. Daartoe heeft het hof vastgesteld dat het desbetreffende vuurwerk was bestemd voor de medeverdachte, dat deze het vuurwerk in ontvangst zou nemen en ten dele dadelijk zou doorleveren, dat medeverdachte als exploitant van zijn eenmanszaak moet worden aangemerkt en dat hij niet in het bezit was van een vergunning voor opslag van vuurwerk of van een ontbrandingsvergunning. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel klaagt dat het hof ten aanzien van de bewezenverklaring onder 1 ten onrechte, althans onbegrijpelijk gemotiveerd heeft geoordeeld dat het voorhanden vuurwerk moet worden aangemerkt als ‘consumentenvuurwerk’.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft in het kader van de beantwoording van de vraag of sprake is van het voorhanden hebben van ‘consumentenvuurwerk’ als bedoeld in de op artikel 1.2.2 lid 1 onder a Vuurwerkbesluit (oud) toegesneden tenlastelegging, het onderhavige vuurwerk aangemerkt als bestemd voor particulier gebruik in de zin van artikel 1.1.1 lid 1 in verbinding met artikel 1.1.2 lid 1 onder b en d Vuurwerkbesluit (oud). Daartoe heeft het hof vastgesteld dat het desbetreffende vuurwerk was bestemd voor de medeverdachte [betrokkene 1], dat deze het vuurwerk in ontvangst zou nemen en ten dele dadelijk zou doorleveren, dat [betrokkene 1] als exploitant van zijn eenmanszaak moet worden aangemerkt en dat hij niet in het bezit was van een vergunning voor opslag van vuurwerk of van een ontbrandingsvergunning.

Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk en is toereikend gemotiveerd. De opvatting van het middel dat het bepaalde in het vierde lid van artikel 1.1.1 eraan in de weg staat aan de vaststellingen van het hof de conclusie te verbinden dat sprake is van het voorhanden hebben van ‘consumentenvuurwerk’ in

vorenbedoelde zin, is onjuist. Een andere opvatting zou tekort doen aan doel en strekking van het onderhavige Vuurwerkbesluit de gevaren van het omgaan met vuurwerk zo veel mogelijk te beperken en daartoe aan het begrip 'bestemd zijn voor particulier gebruik' een ruime betekenis toe te kennen.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:826

Zaaknummer: 12/04362 E

Wetsartikelen: 1.2.2. lid 1 onder a Vuurwerkbesluit (oud)

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad heeft in ECLI:NL:HR:2008:BB9890 geoordeeld dat de omstandigheden van het geval kunnen meebrengen dat de rechter in de motivering van zijn beslissing ervan blijk dient te geven een onderzoek te hebben verricht naar de proportionaliteit tussen de waarde van de in beslag genomen voorwerpen en de hoogte van het eventueel te ontnemen bedrag. Dat geldt ook met betrekking tot de vraag of voortzetting (onder voorwaarden) van het beslag in overeenstemming is met de eis van subsidiariteit. De rechtbank had in de motivering van haar beslissing ervan blijk dienen te geven een onderzoek daarnaar te hebben verricht.

De Hoge Raad overweeft als volgt. De rechtbank kan op grond van de stukken en het verhandelde in raadkamer, gelet op voormeld toetsingskader, niet komen tot een ander oordeel dan dat er jegens klager sprake is van een verdenking van een misdrijf waarvoor op de voet van het bepaalde in artikel 11 lid 3 van de Opiumwet een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd en dat zich vooralsnog niet voordoet het geval dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de verdachte een verplichting tot betaling van een geldboete dan wel de verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen.

De rechtbank heeft de juiste maatstaf aangelegd.

De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 15 januari 2008, ECLI:NL:HR:2008:BB9890, NJ 2008, 63 geoordeeld dat die maatstaf niet een onderzoek vergt naar de proportionaliteit tussen de waarde van de in beslag genomen voorwerpen en de hoogte van het eventueel te ontnemen bedrag, maar dat omstandigheden van het geval kunnen meebrengen dat de rechter in de motivering van zijn beslissing ervan blijk dient te geven een dergelijk onderzoek te hebben verricht. Dat geldt ook met betrekking tot de vraag of voortzetting (onder voorwaarden) van het beslag in overeenstemming is met de eis van subsidiariteit. Gelet op hetgeen namens de klager is aangevoerd had de rechtbank in de motivering van haar beslissing ervan blijk dienen

te geven een onderzoek daarnaar te hebben verricht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Noord-Holland, zittingsplaats Haarlem, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:833

Zaaknummer: 13/00505 B

Wetsartikelen: 94 Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

Voor zo ver het middel klaagt over 's hofs overweging dat verdachte eerder ter zake van het beschadigen van auto's is veroordeeld, terwijl het door het hof genoemde UJD inhoudt dat voor 'Beschadiging auto('s)' gepleegd op 7 oktober 2007 slechts een transactie is voldaan, kan het niet tot cassatie leiden omdat deze onvolkomenheid in het geheel van de strafmotivering van ondergeschikt belang is.

Het middel klaagt over de strafmotivering.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft de verdachte bij arrest van 4 juli 2011 veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes weken. Het heeft ten aanzien van de oplegging van de straf onder meer het volgende overwogen:

'Verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan belediging, bedreiging, mishandeling en het onbruikbaar maken van een sleep/sluijer van een bruidsjurk. Hiermee heeft hij een ander in haar eer en goede naam aangetast, dan wel een ander onder druk gezet, dan wel inbreuk gemaakt op de lichamelijke integriteit van een ander, dan wel het ongestoord gebruik van een goed door degene aan wie dat goed toebehoort doorkruist. Dit zijn zeer ergerlijke feiten. Uit het dossier blijkt dat de gedragingen van verdachte al jarenlang onrust en gevoelens van onveiligheid in de buurt veroorzaken. Als gevolg hiervan is de levensvreugde van een groot aantal buurtbewoners aangetast.

De verdachte is blijkens een hem betreffend Uittreksel Justitiële Documentatie van 21 juni 2011 eerder ter zake van het beschadigen van auto's veroordeeld. Daarnaast is verdachte door dit hof veroordeeld op 4 juli 2011 voor belediging, meermalen gepleegd.

Al het vorenstaande overwegende, acht het hof oplegging van de hierboven vermelde straf passend en geboden.'

Voor zover het middel klaagt over de overweging van het hof dat de verdachte eerder ter zake van het beschadigen van auto's is veroordeeld, terwijl het door het hof genoemde Uittreksel Justitiële Documentatie inhoudt dat voor 'Beschadiging auto('s)' gepleegd op 7 oktober 2007

slechts een transactie is voldaan, kan het niet tot cassatie leiden omdat deze onvolkomenheid in het geheel van de strafmotivering van ondergeschikt belang is.

Voor zover het middel klaagt over de overweging van het hof dat de verdachte op dezelfde dag door het hof is veroordeeld voor belediging, meermalen gepleegd, en daarmee over de omstandigheid dat die veroordeling nog niet onherroepelijk was ten tijde van het onderhavige arrest van het hof, kan het eveneens niet tot cassatie leiden omdat het belang aan die klacht is komen te ontvallen nu de gewraakte veroordeling blijkens de conclusie van de advocaat-generaal nadien onherroepelijk is geworden.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Gelet op de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van zes weken en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:824

Zaaknummer: 11/03919

Wetsartikelen: 359 lid 5 Sv

RECHTSPRAAK

Het middel is terecht voorgesteld op gronden als vermeld in conclusie A-G (de tot bewijs gebezigde verklaring van verdachte kan zonder nadere toelichting bezwaarlijk redengevend zijn voor het bewijs).

Het middel klaagt dat het hof de bewezenverklaring van het onder 1 tenlastegelegde onvoldoende heeft gemotiveerd.

Ten laste van de verdachte is onder 1 bewezen verklaard dat:

‘hij op 21 augustus 2007 te Rotterdam goederen, te weten twee (2) kabelhaspels, heeft voorhanden gehad, terwijl hij ten tijde van het voorhanden krijgen van die goederen redelijkerwijs had moeten vermoeden, dat het door misdrijf, namelijk door diefstal, althans door enig (ander) misdrijf, verkregen goederen betrof’.

Op de gronden als weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4.3. tot en met 4.5. is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging, verwijst de zaak naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Conclusie A-G:

Het Hof heeft ten aanzien van de bewijsvoering voorts nog het volgende overwogen:

‘Blijkens de processen-verbaal van bevindingen van 21 augustus 2007 heeft de diefstal van de kabelhaspels zich afgespeeld in de nacht van 20 op 21 augustus 2007, de nacht van de aanhouding van de verdachte. In deze processen-verbaal is voorts gerelateerd dat de bij de verdachte aangetroffen kabelhaspels nieuw waren en in beschermingskarton waren gewikkeld. De verdachte heeft op 23 augustus 2007 tegenover de rechter-commissaris verklaard dat hij de kabelhaspels heeft gekregen van vrienden die in een kraakpand wonen. Voorts heeft de verdachte bij die gelegenheid verklaard dat hij achteraf denkt dat de mensen

van wie hij de haspels heeft gekregen om weer te geven aan anderen, ze misschien gestolen hebben. Niet is gebleken dat er in het kraakpand waarover de verdachte heeft verklaard, (bouw)werkzaamheden werden uitgevoerd.

Gezien deze feiten en omstandigheden, in onderlinge samenhang bezien, acht het hof het wettig en overtuigend bewezen dat de verdachte toen hij de kabelhaspels meenam –minstgenomen – redelijkerwijs had moeten vermoeden dat de kabelhaspels van diefstal of enig ander misdrijf afkomstig waren.’

Niettegenstaande de duidelijke conclusie van mijn ambtgenoot Aben in de eerdere cassatieprocedure, gebruikt het hof opnieuw tot het bewijs (als bewijsmiddel 5) de verklaring van verdachte over wat hij achteraf denkt, zonder toe te lichten waarin het belang van die verklaring voor de bewijsvoering gelegen is. Die toelichting kan bezwaarlijk gemist worden aangezien het verbazing zou wekken als de verdachte achteraf – nadat hij wegens verdenking van diefstal of heling van de kabelhaspels was aangehouden – niet zou denken dat die haspels misschien wel gestolen waren door de mensen van wie hij die had gekregen. Die voor de hand liggende, achteraf opgekomen gedachte kan dus zonder nadere toelichting bezwaarlijk redengevend zijn voor het bewijs.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:830

Zaaknummer: 11/05305

Wetsartikelen: 338 Sv

RECHTSPRAAK

De opvatting dat van het oogmerk om aan zichzelf of andere deelnemers het bezit van het wederrechtelijk ‘verkregene’ te verzekeren, pas sprake kan zijn nadat het strafbare feit (i.c. de verduistering van een hoeveelheid heroïne) waarmee de doodslag samenhangt, is voltooid omdat er dan pas verkrijging is, is onjuist.

Het middel klaagt onder meer dat het bewezenverklarde onder 1 en 2 niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid, onder meer niet wat betreft het oogmerk om aan zichzelf of andere deelnemers het bezit van ‘het wederrechtelijk verkregene’ te verzekeren.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De tenlastelegging, bewezenverklaring en bewijsvoering zijn, voor zover hier van belang, weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4.

Artikel 288 Sr luidt:

‘Doodslag gevolgd, vergezeld of voorafgegaan van een strafbaar feit en gepleegd met het oogmerk om de uitvoering van dat feit voor te bereiden of gemakkelijk te maken, of om, bij betrapting op heter daad, aan zichzelf of andere deelnemers aan dat feit hetzij straffeloosheid hetzij het bezit van het wederrechtelijk verkregene te verzekeren, wordt gestraft met levenslange gevangenisstraf of tijdelijke van ten hoogste dertig jaren of geldboete van de vijfde categorie.’

De klacht berust kennelijk op de opvatting dat van het oogmerk om aan zichzelf of andere deelnemers het bezit van het wederrechtelijk ‘verkregene’ te verzekeren, pas sprake kan zijn nadat het strafbare feit (in het onderhavige geval de verduistering van een hoeveelheid heroïne) waarmee de doodslag samenhangt, is voltooid omdat er dan pas verkrijging is. Die opvatting is echter onjuist zodat de klacht faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Ter zake van het verweer van de raadvrouw dat geen sprake kan zijn van een gekwalificeerde

doodslag nu de heroïne op het moment van de schietpartij reeds uit de woning was, overweegt het hof als volgt.

Van een gekwalificeerde doodslag kan sprake zijn indien de doodslag is gevolgd, vergezeld of voorafgegaan van een ander strafbaar feit en is gepleegd met het oogmerk om bij betrapping op heterdaad aan zichzelf of aan anderen het bezit van het wederrechtelijke te verzekeren. Uit de hierboven weergegeven feiten en omstandigheden volgt dat de heroïne op het moment van uitbreken van de schietpartij inderdaad reeds in het bezit was van de verdachte en zijn mededaders. Het hof is echter van oordeel dat [betrokkene 1] en [betrokkene 2] niet zijn teruggekeerd naar de woning om het bezit van de heroïne te verkrijgen, maar om de verdachte daar te bevrijden uit zijn benarde positie als borg en om aldus het bezit van de heroïne aan hen allen te verzekeren.

Het hof verwerpt het verweer van de raadvrouw.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:819

Zaaknummer: 12/03488

Wetsartikelen: 288 Sr

RECHTSPRAAK

In zijn bewijsoverweging heeft het hof tot uitdrukking gebracht dat het vaargedrag van verdachte met zijn snelle motorboot, waarop hij elf passagiers vervoerde, dusdanig gevaarvol is geweest dat de door hem getroffen voorzorgsmaatregelen ontoereikend waren om te voorkomen dat het leven van die passagiers in gevaar werd gebracht. Aldus ligt in die overwegingen besloten dat verdachte – gelijk is bewezen verklaard – niet alle voorzorgsmaatregelen heeft genomen die volgens goede zeemanschap en/of door de omstandigheden waarin dat schip of dat samenstel zich bevond in het belang van de veiligheid en/of de goede orde van de scheepvaart waren geboden.

Het middel klaagt onder meer dat het hof aan het begrip ‘goede zeemanschap’ als bedoeld in artikel 1.04 van het Binnenvaartpolitiereglement (BPR) een onjuiste of onbegrijpelijke invulling heeft gegeven.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De tenlastelegging is toegesneden op artikel 1.04 BPR. Dat artikel luidt:

‘De schipper moet, ook bij ontbreken van uitdrukkelijke voorschriften in dit reglement, alle voorzorgsmaatregelen nemen die volgens goede zeemanschap of door de omstandigheden waarin het schip of het samenstel zich bevindt zijn geboden, teneinde met name te voorkomen dat:

- a. het leven van personen in gevaar wordt gebracht;
- b. schade wordt veroorzaakt aan andere schepen of aan drijvende voorwerpen, dan wel aan oevers of aan werken en inrichtingen van welke aard ook die zich in de vaarweg of op de oevers daarvan bevinden;
- c. de veiligheid of het vlotte verloop van de scheepvaart in gevaar wordt gebracht.’

De bijlage bij de nota van toelichting bij het BPR houdt als toelichting op artikel 1.04 BPR in:

‘Deze bepaling (...) vormt de grondslag voor het gedrag in het verkeer. De ruime begrippen “goede zeemanschap” en “de omstandigheden waarin het schip zich bevindt” dekken de grote verscheidenheid van situaties die zich in de scheepvaart kunnen voordoen. (...) Als doel van de verplichting wordt (...) gesteld, dat de voorzorgsmaatregelen het belang van de veiligheid en de goede orde van de scheepvaart moeten dienen.’

In zijn hiervoor weergegeven bewijsoverweging heeft het hof tot uitdrukking gebracht dat het vaargedrag van de verdachte met zijn snelle motorboot, waarop hij elf passagiers vervoerde, dusdanig gevaarvol is geweest dat de door hem getroffen voorzorgsmaatregelen ontoereikend waren om te voorkomen dat het leven van die passagiers in gevaar werd gebracht. Aldus ligt in die overwegingen besloten dat de verdachte – gelijk is bewezenverklaard – niet alle voorzorgsmaatregelen heeft genomen die ‘volgens goede zeemanschap en/of door de omstandigheden waarin dat schip of dat samenstel zich bevond in het belang van de veiligheid en/of de goede orde van de scheepvaart waren geboden’. Gelet op de vaststellingen van het hof dat – kort gezegd – de verdachte zeer veel harder heeft gevaren dan de ter plaatse toegestane snelheid van 20 km/u, te weten met een snelheid van 70 à 80 km/u, en dat hij daarbij riskante manoeuvres heeft uitgehaald, zoals het maken van U-bochten, het rakelings langs een andere boot varen, bewust golven opzoeken en over golven ‘springen’, geeft dat oordeel niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is evenmin onbegrijpelijk en is toereikend gemotiveerd.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Gelet op de aan de verdachte opgelegde geldboete van € 1.000, subsidiair twintig dagen hechtenis, waarvan € 500, subsidiair tien dagen hechtenis voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren, en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:818

Zaaknummer: 11/03958

Wetsartikelen: 1.04 Binnenvaartpolitiereglement